

בדיוק כאשר המורה שיף נאמה על טיעונים כבדי משקל לפסקת טיעון, נשמעו נקישות בדלת הכיתה. ראש מתולתל הציץ והודיע שקוראים למימי פרנקל למשרד. מימי פרנקל, הלא היא אני, אמתכם הנאמנה, התרוממה מהכיסא ויצאה לכיוון המשרד של הסמינר.

הלכתי דרך המדרגות של האגף החדש, שם ממוקמות כיתות י"ב. הדלת של י"ב2 הייתה פתוחה. עברתי בקצב הליכה רגיל כדי לא לבלוט, אבל לא מהיר מדי, כדי שאספיק לראות מה קורה בספסל הראשון מימין.

הופה. חני צוקרמן יושבה שם לבד! רחלי לא הייתה שם! מעניין מה קרה לה. אולי היא לא מרגישה טוב? לא נראה לי. אתמול בבוקר היה להן מבחן ענק בהיסטוריה, והיא עשתה אותו. פתאום היא נהייתה חולה? היא לא אחת שתחסיר או תאחר בלי סיבה.

אולי הייתה להם חתונה אתמול? יש לה בת דודה מאורסת. מירי ליברמן מבני ברק. אבל היא התארסה רק לפני חודש וחצי. לא הגיוני לחשוב שכבר היא מתחתנת.

המשכתי לצעוד בקצב רגיל, שחני צוקרמן לא תשים לב שפזלתי לתוך הכיתה. שונאת את החיוכים שהיא מסתירה מתחת לסבר הפנים התמים שלה.

נראה היה לי שחני צוקרמן כן שמה לב שעברתי. התעלמתי. זכותי ללכת במסדרון. אין לאף תלמידה טאבו על מסדרון הסמינר, והמסדרון הזה אינו רק מוביל אל הכיתה שלהן. הוא גם הדרך למזכירות. נניח שקראו לי למשרד - מה, אסור לי ללכת במסדרון? העניין הוא שבאמת קראו לי. אני לא יוצאת סתם משיעורים רק כדי להציץ בזיו פניה של רחלי. אני לא כזו מטופשת כמו שחני צוקרמן אוהבת לחשוב. רחלי הבטיחה שחני לא חושבת ככה, אבל את האמת אני יודעת. אני מומחית בקריאת תווי פנים של אנשים.

לפני תקופה, ניסתה אמא לשכנע אותי להפסיק עם ה'קשר המשונה' הזה, כהגדרתה. "מה בדיוק זה חסר לך? יש לך חברות, את לומדת היטב, מתנהגת מצוין, מה לך ולרחלי אחת מי"ב?" בהתחלה ניסיתי להסביר לאמא, אבל זה היה אבוד. בתקופה האחרונה אמא מדברת על רחלי כמו על כל אחת מהחברות שלי, אבל אני לא נופלת בפח הזה. יודעת היטב את דעתה של אמא על החברות הזו.

במשרד הייתה מהומה גדולה. היום התחילו הטי"תיות בחזרות ל'עלייה לבנות', והמשרד נראה כמו חפ"ק בשיא פעילותו.

תרצה, רכזת הפעילות, עמדה שם, מחלקת הוראות ליו"ד-
בי"תיות שהמתינו למוצא פיה. רגע, אולי רחלי כאן? לא. היא
לא בתפקיד 'מפעילה', אחד התפקידים של י"ב.

גברת כגן, המזכירה המבוגרת, ניסתה לפנות את השטח.
"בואנה נעשה קצת סדר. תרצה, אולי תצאי עם המפעילות
לחדר הפעילות?"

"הייתי שמחה להיות שם, אבל יש שם עכשיו אספת מדריכות",
ענתה תרצה והמשיכה לחלק הוראות לחמש בנות שהקיפו
אותה.

"בנות", אמרה שוב גברת כגן, "ברגע שאתן מסיימות לשמוע
את התפקיד, אתן יוצאות ומנסות למלא את המטלות בשקט
מקסימלי. אי אפשר להתחיל את התקופה של החזרות בכזה
בלגן". ריחמתי על גברת כגן, מלכת הסדר וארגון, זו שמוצאת
את השורה שלא הושלמה ביומן הכיתה ושמעתדת בסדר
מקסימלי כל פרט - היא זו שצריכה כל תקופה להתמודד עם
מהומת האלוקים הנוצרת עם כל פעילות שמתחילה.

ליד המחשב ישבה מזכירה צעירה והקלידה במרץ. כיסאה של
גולדי גרוס מזכירת ההנהלה היה ריק.

אבל אז היא נכנסה מחדרה של המנהלת המחובר לחדר
המזכירות.

"פרנקל", פנתה אלי גברת כגן, "מה את מחפשת כאן?"

"אהממ", התבלבלתי לרגע, "קראו לי למשרד".

"מי קרא לך?" התפלאה גברת כגן. "לא קראנו לך".

"לא יודעת. דפקה טי"תית בדלת ואמרה שקוראים לי במשרד".

"טעות", פסקה כגן. "מה גם שאנחנו כמעט אף פעם לא מוציאים תלמידות משיעור, רק במקרי חירום. תחזרי לכיתה".

פניתי לצאת מהמשרד, אבל אז יצאה מהחדר הסגנית, המורה שוורץ. "מרים פרנקל, אני קראתי לך".

כל המפעילות מי"ב הסתכלו לכיווני. גם גולדי גרוס מזכירת המנהלת, וגם תרצה הרכזת וגם המזכירה הצעירונת שהזיזה את פניה ממסך המחשב. הן רק לפני רגע אמרה הגברת כגן שקוראים לתלמידות משיעור רק במקרי חירום. מי יודע איזה מקרה חירום אירע.

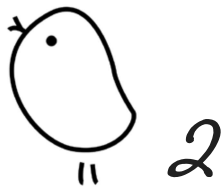
"בואי", האירה לי הסגנית פנים, "בואי נצא מהמשרד, הבלגן והרעש כאן גדולים". אבל דווקא את דבריה שמעו כולן היטב. מין שקט השתרר במשרד. מסוקרן ומתפלא.

במבואה היוצאת מהמשרד לכיוון חדר המורות עמדתי מול המורה שוורץ ודיברנו. מדויק יותר להגיד שהיא דיברה. בהרבה מילים, משלים ודוגמאות, היא אמרה בסוף מסר קצר ופשוט מאוד: הסמינר לא רואה בעין טובה קשרים של תלמידות עם תלמידות משנתונים אחרים. בקיצור נמרץ יותר, הם מצפים שאני אמתן עד אפסיק את הקשר עם רחלי.

"אני יודעת שזה קשה", חייכה הגברת שוורץ, "אבל אנחנו חושבים על טובתך".

רציתי לשאול אותה איך היא יודעת שזה קשה. האם היה לה פעם קשר כזה? חיוך מבודח ברח לי מהשפתיים, מחפה על צחוק ענק שאיים להתפרץ. אי אפשר לדמיין את הסגנית מתוסבכת על מישהי. שטויות. וזה לא רק משום שהיא כבר שלושים וחמש שנה לא תלמידה.

חוץ מזה, אם אי פעם היא הייתה כזו היא הייתה יודעת שזה לא רק קשה אלא ממש בלתי אפשרי.

לא היה לי חשק גדול לחזור לכיתה אחרי השיחה עם גברת שוורץ. אמנם, לא הרגשתי ממש מאוימת. גברת שוורץ לא אמרה שהסמינר אוסר את הקשר. הוא רק 'לא רואה אותו בעין יפה'. בסדר. אני אשרוד את זה. הקשר שווה לי מספיק גם אם מישהו רואה או לא רואה אותו בעין כזו או אחרת.

השיחה אמנם לא איימה עלי, אבל היא גם לא הייתה מקור להשראה או למצב רוח. אוף. למה כל דבר טוב חייב להיות מלווה בדברים מעצבנים!?

הקשר עם רחלי ידע עליות ומורדות. היו חודשים שבהם רחלי בכלל לא ידעה על קיומי. הייתי עוקבת אחריה, מנסה להתחקות על עקבותיה ומעמידה פני פוקר בכל פעם שראיתי אותה וליבי החסיר פעימה. דרך לא פשוטה עברתי עד שהקשר הפך לגלוי. עכשיו, רחלי ידעה עליו. לא תמיד הגיבה עליו בחיוב, אבל ההכרה בו כבר הייתה צעד מקל.

ועכשיו הסמינר לא רואה בעין טובה את הקשר. יצאתי לחצר הסמינר. אין שום טעם שאחזור לרבע שעה האחרונה של השיעור. הלכתי מהורהרת לאורך החצר. מעניין מה תגיד רחלי על הדברים של הסגנית שוורץ. בעצם, טיפשי יהיה מצדי לספר לה עליהם. אני לא צריכה לתת לה נשק, כדי שבכל פעם שהיא תחליט שהקשר בינינו צריך להתמתן - יהיה לה קלף מנצח ביד: אפילו הסמינר חושב ככה.

פתאום נצנצה בי ההכרה. הבנתי מה מציק לי. אמנם המורה שוורץ היא זו ששוחחה איתי, אבל היא לא דיברה בשם עצמה. היא אמרה 'אנחנו בסמינר'. מה כולל ה'אנחנו' הזה? אני לא מצליחה לדמיין ישיבת צוות סודית בה משתתפות המורה שוורץ, המחנכת שלי, המנהלת, אולי גם המורה פרידלנדר המחנכת של רחלי - ודנות בכובד ראש בבעיה. אוף. אילו בושות. לא יכולה לשאת את זה.

אתמול בשיעור-חברה החמיאה לי המחנכת על תשובה שענית. האם היה זה אחרי הדיון ההוא, או לפניו?

קולות שירה בקעו מכיוון אולם הסמינר. האולם של הסמינר הוא בסך הכל מקלט ענק שבו נערכות ההתכנסויות, ונכנסים בו שני שנתונים ביחד. עכשיו שמעתי משם קולות שירה. למקלט הזה יש חלון הפונה לכיוון החצר. התקרבתי לחלון. לא רק שומעים משם, אלא ניתן גם לתצפת אל תוך האולם השוכן בקומה התחתונה, בעוד שמתוך המקלט קשה לראות את מי שנמצא בקומה מעל.

הצצתי פנימה וראיתי טי"תיות עומדות בשורות ומתאמנות למקהלה. בטח, הרי התחילו ההכנות ל'עלייה לבנות'. מעניין מי מאמנת אותן. לאמן מקהלה של 'עלייה לבנות' זהו אחד התפקידים הנחשקים ביותר בקרב היו"ד-בי"תיות. אלו שאימנו והצליחו בזה, הפכו בהמשך למאמנות מקצועיות. שבי דייטש שאימנה אותנו בזמנו, אימנה חודשים ספורים אחר כך מקהלת כיתות ח' בבית ספר פרברים.

הצצתי בחלון, מנסה לצוד את הדמויות, ולפתע ליבי החסיר פעימה. זו הייתה היא. עומדת על הבמה מול השורות. היא המאמנת.

לכן היא לא הייתה בכיתה שלה עכשיו! היא לא איחרה ולא החסירה. היא פשוט המאמנת של המקהלה. אולי בסוף שנה ייקחו אותה לאמן מקהלות של מסיבות סיום ח'. אולי עוד שנתיים היא תהיה מאמנת מבוקשת - וכאן ועכשיו, היא עושה את הסטאז' שלה. זה מרגש יותר משאני יכולה להכיל.

"בנות!" קראה עכשיו רחלי בטון רגיל אבל סמכותי. רציתי למחוא לה כפיים על התפקוד. יש מאמנות שבהתחלה נלחצות ומיד צועקות בקול רם שיגבר על קולות הבנות. זו שגיאה נוראית. כך הבנות לא לוקחות אחריות על השקט והארגון של החזרות, הן מסתמכות על המאמנת ועל גרונה הניחר. יש גם כאלו שמגיעות כמו החברות הכי טובות, אבל מהר מאוד הן מאבדות הכל.

רחלי התנהגה בצורה המיטבית. היא לא צעקה את המילים שלה, אבל כן דיברה בחוזק, בצורה שאי אפשר היה להתעלם ממנה.

"בנות", היא המשיכה, "לפני שנעבור לקולות שניים, אני חייבת שירה מצוינת של הקול הראשון. שוב מהתחלה".

ובעת תעלה השמש ותזרח, ואת לבך יציף הטוב והרך...

הן שרו שוב ושוב. רחלי הייתה מרוצה. "אתן בכיוון, בנות. בלי ספק בכיוון". המחמאה שלה מצאה חן בעיניי. לא סופרלטיבים מצד אחד, אבל כן הכרה בהתקדמות.

'חכי', אמרתי לעצמי, 'זה רק עניין של זמן עד שרחלי תפסיק להיות שלך. המוני טי"תיות תלכנה במסדרונות ותחפשנה את דמותה. הן תצדקנה. היא כובשת. את תצטרכי לדאוג לילה ויום אולי מישהי אחרת לוקחת לך את המקום'.

נאנחתי אנחה גדולה שחששתי שיישמע קולה, אבל הצלצול החריש אותה. רצתי לכיוון הכיתה. רוצה להיכנס לבלון של מתמטיקה בלי איחורים. קרצתי לחלון של המקלט. הוא היה מקום ממש מוצלח עבורי. מקום שבו הפכתי לכמעט רואה ואינה נראית.

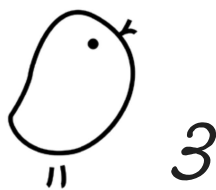
אוכל להשקיף מחר על החזרות. נהדר.

"מה רצו ממך במשרד?" ביררה תמר.

"כלום", ניסיתי להישמע כרגיל, "משהו טכני, לא מעניין". זה לא שקר. מה לא טכני בדברים של המורה שוורץ? הסמינר רואה

את הקשר בעין לא יפה, רוצים את טובתי שיהיו לי קשרים
נורמטיביים, הכל בסדר וטכני לגמרי.

אני לא יכולה להרשות לעצמי להיות עצובה או מאוכזבת ביום
שבו נבחרה רחלי לאמן וגם הצליחה בתפקיד, כמו שעיניי ראו.

אחר הצהריים הסתובבתי בבית מלאת התלבטות. האם להתקשר לרחלי ולדבר איתה על התפקיד החדש? מצד אחד, אני חייבת להתרגש איתה, לשמוע איך הודיעו לה, מי הודיעה לה, איך מגיבות החברות שלה, להחמיא לה שהבחירה אינה מראה רק על יכולות מוזיקליות אלא גם ובעיקר על יכולות בין אישיות מעולות. איכשהו אני צריכה גם באגביות גדולה להזהיר אותה שלא תתחיל קשרים עם הטי"תיות הללו. היא צריכה להבין שבנות בט' הן עם נלהב וקל דעת. מהר מאוד תרוץ אחריה במסדרון עדת מעריצות, אבל הן לא רציניות. הקשרים שלהן אינם אמיתיים.

התיישבתי על הספה בסלון. כל המקהלה הזו איבדה מחנה בעיניי. בעצמי ראיתי היום את רחלי מאמנת, בטוב טעם, בכריזמה המיוחדת שלה. לא תהיה דרך למנוע את הפיכתה לכוכבת תוך יום-יומיים. ומה יהיה איתי?

"מה קורה, מימי?" אמא נכנסה לסלון.

“כלום”, ניסיתי להישמע עניינית, “לא קורה כלום”.

“ולמה את ככה?”

“סתם, פשוט סתם”.

מה אגיד לאמא? שאני מפחדת מעדת מעריצות שתהיה לרחלי ולא תשאיר לי את הפירורים שיש לי היום?

אמא דווקא תשמח. “בשביל מה את צריכה את זה?” היא שואלת אותי לא פעם ולא פעמיים. “מה חסר לך? יש לך חברות בכיתה, את ברוך השם מוכשרת כל כך, כותבת יפה, מציגה מקסים, יש לך תקשורת מצוינת עם אנשים - מה מצאת לך דווקא בבחורה שגדולה ממך בשנתיים וחצי ולומדת שתי כיתות מעלייך, שמולה את הופכת כמו לקבצנית? - רחלי חייכה אלי או לא. מה היא הייתה אומרת על זה ומה היא חושבת על דברים אחרים. תגידי לה שלום ולכי לך לחיים ולשמחה ולשלום”.

בהתחלה עוד ניסיתי להסביר לאמא שזו בכלל לא בחירה שלי. מאז שהכרתי את רחלי, הלב שלי עסוק בה. חוץ מזה, כל הקשרים האחרים שלי - ויש לי חברות בשפע - אינם מביאים לי את ההתרגשות שיש לי ממעט הקשר הזה, שאני משקיעה בו את תמצית נשמתי ומקבלת כל כך מעט, טיפין טיפין. המעט הזה, המגיע בטפטוף כה איטי, גודש לי את הלב וממלא אותי באופן שלא עושים כל הקשרים האחרים גם יחד.

אמא הביטה בי בעיניים דואגות כשהסברתי לה את כל זה, עד שהבנתי שעדיף לשתוק. בכלל, לולי היו לי תמונות מיום היוולדי בידיים של אמא, הייתי חושבת שאני מאומצת. שאר

האחים והאחיות שלי שקטים הרבה יותר. רגועים כאלו. בלי סערות מיוחדות. אבא תמיד אומר שאני מרכז השמחה של הבית. זה נכון. תמיד ארגנתי מתנות למורות לסוף שנה, מסיבות יום הולדת בהפתעה לחברות מהכיתה ולמדריכות. כבר בהיותי בת חמש גררתי הביתה עדת ילדים מהחצר והתארגנו למסיבת הפתעה לשכנה שחגגה יום הולדת שש.

באספות הורים, אמא תמיד שומעת עלי דברים מצוינים. 'מוכשרת, לומדת היטב, אהובה על חברות'. דברים שגורמים לנחת אימהית, אבל שונים בתכלית מאלה שנשמעים באספות הורים של אחיותיי ושל אחיי. גם אותם משבחים מאוד. על עדינות, הקשבה ודרך ארץ.

תמיד היו אבא ואמא גאים בי, הבת המוצלחת שלהם. זו שכתבה את ההמנון הנבחר בתחרות על המנון הקיץ של הסמינר. "תראי מה זה", אמרה אז אמא לסבתא בטלפון, "מכל מאות הבנות שבסמינר - השיר של מימי נבחר, והיא רק מסיימת ט!"

מאז הסיפור עם רחלי, אמא פחות מרוצה ממני. היא לא מצליחה להבין מה חסר לי בקשרים הסטנדרטיים והמקובלים. למה צריך להיות חברה דווקא של מי שגדולה ממך, ועושה לך טובה שלמה כשהיא מחייכת אליך?!

אני רוצה מאוד לשמח את אמא ומשתדלת תמיד לכבד הורים, אבל האופציה להפסיק את הקשר הזה אפילו לא עמדה על הפרק. השתדלתי לדבר עליה פחות בבית. לפעמים אני מרגישה בודדה כל כך בסבך. חברות בכיתה שלי אוהבות לצחוק על הקשר הזה. כאילו בנחמדות, אבל לי זה דוקר בכל פעם מחדש.

לכן עכשיו לא יכולתי לשתף את אמא בדאגה החדשה. אבל הדאגה הייתה כבדה מאוד, ומרגע לרגע הבנתי את עוצמתה. הולכות להיות לרחלי המוני מעריצות חדשות. הקשר איתה גם ככה כל כך לא מובן וזורם. הכל עומד בסכנה.

שעה אחר כך כבר הייתי בחנות, מחפשת משהו יפה בשביל רחלי. נס שכל השנים חסכתי, ונס שסבתא מעניקה דמי כיס בנדיבות גדולה. בחנוכה האחרון קיבלתי רק ממנה מאה וחמישים שקלים, ובארנק שלי שוכנים לבטח, מחסכונות של כמה שנים, אלף ושלוש מאות ועשרים שקל. השתמשתי רק בחלק מהכסף. קונה לרחלי הפתעות מפנקות. כאלו שאי אפשר להתנגד להן.

חיפשתי עכשיו משהו מביע, קשור למקהלה; כזה שיזכיר לרחלי את הקשר איתי ויזהיר אותה מהתהילה הקרובה.

רחלי אוהבת מאוד כלי נוי יפים. פעם אחת הייתי אצלה בחדר. על מדף גבוה היו חפצי אומנות קטנים מקסימים. עכשיו מצאתי דמות ממתכת כסופה של חסיד יושב על סלע מחזיק כינור ביד.

זה היה יפה ואומנותי, וגם הביע שירה והתבודדות. צירפתי למתנה כרטיס ברכה יפה, עליו שילמתי בנפרד, וכתבתי:

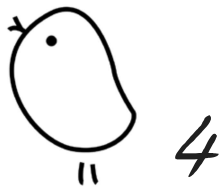
רחלי

שהולכת להנחיל להמון את סוד השירה ואת סודה של התבודדות בתוך הקהל.

שלך לתמיד, מימי

'שלך לתמיד' הייתה בחירה סולידית. אני לא טיפשה. כבר קלטתי שאם אני כותבת יותר, אני רק מפסידה. רחלי נלחצת ומתרחקת.

קיוויתי שהיא תבין בין השורות, שחשוב בתוך המון הבנות לשמור קצת על פרטיות, ובמילים פשוטות יותר - שלא תמיר את הקשר איתי בקשרים עם טי"תיות צעירות.

לא הגשתי את המתנה לרחלי בעצמי. יש לי כבוד עצמי ואני שומרת עליו. הגעתי אל מתחת לבניין שלהם, מסרתי את הצרור העטוף לילדונת בת שש וביקשתי ממנה לעלות למשפחת וייס בקומה ראשונה, לדפוק ולבקש את רחלי.

"אל תיתני את זה לאף אחד, רק לרחלי ביד", התריתי בה. "את מכירה אותה, כן?"

הילדה הנהנה.

"ואחרי שתיתני לה את זה, לא לאמא שלה ולא לאחותה אלא לה עצמה ביד - תבואי להגיד לי שעשית זאת, ותקבלי חבילת מדבקות".

הילדה רצה לבניין. אחרי שתי דקות ירדה והבטיחה שביצעה את שליחותה נאמנה. "אמא שלהם פתחה את הדלת, ביקשתי לקרוא לרחלי ונתתי לה ביד".

"היא שאלה מי שלח אותך?" את הפרט הזה לא סיכמתי עם הילדה החמודה שהתנדבה להיות השליחה שלי.

"לא. רק אמרתי שביקשו להעביר לה".

"תודה". נתתי לה חבילה של מדבקות ג'לי נוצצות.

מיהרתי הביתה. עכשיו הטלפון מרחלי הוא רק שאלה של זמן. במידה מסוימת, זה חלק בלתי מבוטל מהתענוג שבנתינת מתנות לרחלי. אחרי שנתתי מתנה מגיע תורה לרדוף אחריי, להתקשר להגיד תודה, לחפש את המילים הטובות והמחמיאות.

כשהגעתי הביתה, הייתה דינה אחותי שבכיתה ז' באמצע שיחת טלפון. חיי החברה של דינה רגועים ושלווים. היא ילדה חרוצה וטובה. שקטה קצת. בכל אספת הורים הייתה אמא חוזרת הביתה ואומרת לדינה: "המורה שיבחה אותך מאוד, אבל אמרה שהייתה רוצה לשמוע אותך יותר משתתפת ופעילה".

דינה הייתה אומרת: "אני לא אוהבת להשתתף. אני אוהבת לחשוב בעצמי ולשמוע את החברות בכיתה עונות".

השנה מצאה לה דינה חברה טובה בכיתה. הן מצאו שפה משותפת. דינה נשארה שקטה כשהייתה, אבל החברות החדשה עם נעמה כהן גרמה לנו לראות אותה מדי פעם משוחחת בטלפון, ולפעמים היו השיחות גם מתארכות.

חשיתי שזו הולכת להיות אחת השיחות הארוכות. דווקא עכשיו, כשרחלי אמורה להתקשר להגיד תודה. "דינה", אמרתי לה, "שימי לב לממתינות".

"בסדר. אגב, רחלי וייס חיפשה אותך פעמיים".

הופה. בשתים עשרה הדקות שחלפו, הספיקה רחלי לחפש אותי פעמיים. כנראה היא אהבה מאוד את המתנה. אוף. עכשיו היא יכולה להחליט ששני ניסיונות היו מספיקים. "היא אמרה משהו?"

"כן. היא אמרה שזה מדהים ושלא היית צריכה".

'הייתי חייבת', רציתי לצעוק. 'מוכרחה ממש. זו הדרך היחידה שלי לדאוג שרחלי לא תלך שבי אחרי הטי"תיות שבמקהלה ותשכח ממני'.

"תהיי ערנית לממתינות", אמרתי שוב לדינה.

"די, מימי, תתקשרי מהנייד של אמא. למה את מפריעה לי?"

לכי תסבירי בעיות שלך לאחות מחונכת ושקטה בכיתה ז'.

"את יודעת מה..." כמעט תקעתי לה בכוח את הנייד של אמא ביד, "תתקשרי לנעמה מהמכשיר הזה, וככה הקו יהיה פנוי".

דינה שחררה לי פרצוף שאומר את דעתה עלי, אבל עברה לנייד. הסתובבתי בבית והטלפון בידי, מחכה לצלצול. לפי חוק מרפי זה היה אמור לקחת המון זמן, אבל תוך חמש דקות הטלפון צלצל והציג את המספר של וייס. הלב שלי החסיר פעימה. טוב שהתעקשתי שדינה תדבר ממכשיר אחר.

"הלו", אמרתי לתוך הפומית, מנסה להישמע סתמית.

"מימי", הקול של רחלי היה שופע ושמח. רק בשביל לשמוע את רחלי קוראת לי ככה בקול שמח, הכל היה שווה.

"מימי", היא קראה שוב. "הגזמת! פשוט הגזמת! לא חלמתי על דבר כזה. אני אוהבת כל כך את הדמויות הללו. זה פשוט אמנותי. אבל באמת לא היית צריכה. תשמרי על הכסף שלך..." היא התרתה בי. ואני רציתי לשאול אותה איך היא אומרת זאת, בשעה שהיא יודעת בדיוק כמוני שלא הייתי מקבלת טלפון כזה ממנה לולי המתנה.

"מאיפה שמעת כבר על המקהלה?" היא שאלה.

"האמת שפשוט ראיתי בעצמי, עברתי בחצר וראיתי אותך מהחלון מאמנת במקלט".

"וואו, איזה יופי. טוב, הנה, משהו אחד כבר הרווחתי מהמקהלה", היא חתרה ברורות לסיום השיחה, "כזה דבר אמנותי וחמוד!" "זה באמת יפה", שמעתי ברקע קול מוכר ולא חביב מאשר את הדברים.

"את שומעת", אמרה רחלי, "גם חני צוקרמן אומרת שזה מקסים".

"היא אצלך?" חשתי איך כל המתנה מאבדת את טעמה.

"כן", השיבה רחלי בחביבות, "היא באה לעזור לי לתכנן את המקהלה. איפה ייכנסו קולות שניים ומתי לשלב ליוויים וסולו - והיא ממש התלהבה ממה ששלחת".

יופי. אני אשלח מתנות, ולחני צוקרמן יהיה ממה להתלהב ועל מה לחייך בשקט - והיא זו שבסוף תשב עם רחלי לתכנן את המקהלה, ואני אשאר בצד.

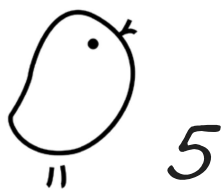
רגע. הרעיון שצץ לי היה ענק, בלי ספק. "רחלי, יש לי רעיון. דוד שלי, אח של אבא שלי, הוא סולן במקהלת 'הרמוניה'. הוא שר במקהלה כמעט כל יום. אם את רוצה, אני אבקש מאבא שלי שידבר איתו ונעביר לך טיפים".

אבא יעזור לי, בזה הייתי בטוחה בכל לב. גם אם הוא לא אוהב את הקשר עם רחלי, הוא יודע כמה זה חשוב לי, וידבר עם יוסי אחיו.

"רגע", התלהבה רחלי, "את רוצה להגיד לי שיוסי פרנקל הוא אח של אבא שלך?"

"כן. כל המשפחה של אבא שלי טובים בשירה, אבל הדוד מבין במיוחד במקהלות. אני מקווה שעוד היום אבא שלי ידבר איתו ואחזור אלייך".

"תודה מימי!" השמחה של רחלי הייתה ברורה וגלויה. "את לא מאמינה..." שמעתי אותה אומרת לחני, "יוסי פרנקל הוא דוד שלה. אבא שלה יבקש ממנו עצות ורעיונות בשבילנו".

"אבא, בבקשה!" לא האמנתי שזה קורה לי. אבא פשוט מסרב להתקשר ליוסי להתייעץ איתו על המקהלה של רחלי.

"תחשבי בהיגיון, מימי", אמר אבא. "מה אני אגיד לו? 'יוסי, חברה של הבת שלי מארגנת מקהלה בסמינר והיא רוצה טיפים?' אם יש לך שאלה ספציפית אשאל אותו בשמחה, אבל צריך שאלה ממוקדת ולא סתם בקשה לטיפים".

"אבא, באמת, מה אכפת לך?"

"מימי", הוא היה קצת משועשע, "אני מדבר איתך דיבורים הגיוניים, ואת מתחננת בהיסטריה. בואי נדבר בהיגיון ולא בהיסטריה."

"אני מוכן להתקשר לדוד יוסי. בשבילך. אבל אני רוצה לבקש ממנו משהו הגיוני. תגידי לי מה לשאול אותו. בואי ננסח ביחד: חברה של מימי שלי מארגנת מקהלה..."

"לא", גנחתי, "זה נשמע משהו קטן של כיתה בסמינר. תגיד לו מקהלה גדולה. באולם רציני של מאות בנות".

"הוא לא יבין איך בחורה בת שש עשרה מארגנת כאלו מקהלות גדולות", התערבה דינה והקפיצה אותי.

"את אל תתערבי, בסדר?"

"תגיד לו", ניסיתי למצוא נוסח הגיוני ולא היסטרי ולהפסיק את הקלון המשפחתי הזה, "שמישהי שקרובה אלי מארגנת מקהלה גדולה של מאות בנות, ותשמח לקבל ממנו המלצות או טיפים מעשיים".

"נו נו", אמר אבא, "בשבילך. ואל תצפי ל'מי יודע מה', כי לשאלה הזו אין תשובה שתגרום לחברה שלך להרגיש שהצלת אותה".

אבא קלט את הפואנטה, וזה היה מבייש. אבל הייתי מוכרחה להמשיך. אם הייתי חושבת על כל זה מראש, לא הייתי מציעה לרחלי דבר, אבל אחרי שהצעתי - אני חייבת לחזור אליה עם משהו ביד.

"שלום יוסי", אמר אבא לתוך הנייד שלו. "מה שלומכם? מה, מה אתה אומר?!" אבא נשמע מאושר מהדברים שיוסי אמר לו. "ממש בשורה טובה. השם יעזור שיגדל לתלמיד חכם גדול ותראו ממנו רוב נחת. זו בהחלט התחלה טובה.

"טוב, אחרי כזו בשורה טובה, תקשיב למה בעצם התקשרתי. חברה של מימי שלי נהייתה מאמנת של מקהלה גדולה שתהיה באולם עם מאות בנות, ומימי הציעה שתשיג ממך טיפים ועצות..."

אבא שתק רגע ואז השיב קצת מבודח: "בדיוק כמו שאתה אומר. לכן תספק את הסחורה ותיתן טיפ או שניים שמימי תוכל לייבא בשם הדוד המומחה..."

"טוב, מימי בואי תקשיבי מה אומר יוסי", הוא ציטט את ההנחיות כשהטלפון על אוזנו. "דבר ראשון - להקפיד יותר על השירה מאשר על התנועות. מקהלה היא בעיקר שיר ולא תנועות".

רשמתי את הדברים בדפדפת שלי. לא רוצה להחמיץ מילה מדבריו.

"דבר שני, חשוב מאוד שהשיר ידבר ללב הזמר ששר אותו. שישיר עם הלב והרגש. זה נותן את הטעם לשיר.

"דבר שלישי, פחות חשוב מספר הקולות ויותר חשובה שירה מדויקת. לפעמים מדי הרבה קולות נלווים הורסים את השיר. השיר זו המנה העיקרית, והליוויים והקולות השניים הם התוספות. צריך לתת את הכבוד למנה העיקרית".

"שכוייח", אמר אבא ליוסי. "מימי תעביר הכל, וזה כבוד גדול עבורה".

"מימי, יוסי אומר שאם יהיו לה שאלות ספציפיות הוא ישמח לענות".

"טוב שהחברה של מימי מאמנת מקהלה", אמר אבא ליוסי עכשיו, "בזכות זאת שמעתי ממך את הבשורה הטובה".

בטבעי אני סקרנית מאוד, והייתי אמורה להסתקרן נוראות מהי הבשורה הטובה שסיפר יוסי לאבא - אבל אני רק רציתי

להתקשר לרחלי ולהגיד לה את שלוש העצות של הדוד. אלו עצות ששוות זהב. בזה הייתי בטוחה.

חייגתי לרחלי שוב ושוב, אבל קיבלתי רק צליל 'ממתינה'.

החזקתי את הטלפון האלחוטי בידי, שומרת שאיש לא יתחיל עכשיו שיחה ארוכה וכך לא אהיה זמינה כאשר רחלי תחזור אלי.

"ברוך השם כזו בשורה טובה", שמעתי את אבא אומר לאמא במטבח. "מאיר שלו התקבל לתלמוד תורה. אני חושב שאבא שלי הפעיל קצת או הרבה קשרים בשביל זה, ואני חושב שזה יעשה להם רק טוב. זה לא רק החיידר המצוין שהילד שלהם ילמד בו, זה יכול לייצר להם גם תחושת שייכות ואחריות. לא כל החיים הם חגיגה, הם הרי אחראים לילד".

הופה. הבנתי מה הייתה הבשורה הטובה שסיפר אבא ליוסי. ליוסי ולריקי אשתו יש ילד בן שלוש. יוסי הוא אמנם אח של אבא, אבל די שונה ממנו - בלשון המעטה. לפי הסגנון של יוסי ושל ריקי, די מובן החשש שהיה, שהילד שלהם לא יתקבל לחיידר. והנה, הוא התקבל.

אֵלִי, אחי בן השמונה, שר יפה מאוד ויודע לעלות בטונים בלי שקולו הופך לצרחני. שבת אחת, כשהוא שר עם אבא זמירות, אמרה דינה: "אולי יוסי יעשה לו פרוטקציה ויכניס אותו ל'הרמוניה'".

כולנו חייכנו, חוץ מאבא, שאמר: "אלי לא מתעתד להיות זמר או סולן מקהלות. אלי יגדל לתלמיד חכם גדול, בעזרת השם".

אבא לא אהב שמדברים בבית על יוסי ועל מקהלת 'הרמוניה'.
אולי משום שהוא חושש שאלי - שבאמת יודע לשיר - יתעניין
בכך יותר מדי.

אמא התחילה לענות לאבא עכשיו, אבל אני כבר לא שמעתי.
המספר של רחלי היה על הצג. "רחלי", אמרתי נרגשת, "אבא
שלי דיבר עם הדוד שלי, יוסי. רשמתי את דבריו בדיוק. בואי
ואגיד לך".

"אה", רחלי נשמעה צוננת יותר מאשר קודם, "הוא דיבר איתו?
טוב, נשמע. בינתיים חני ואני דיברנו עם חוה לוקר, שהיא
מאמנת המון שנים, ואני מרגישה כבר די מסודרת".